

Dne 19. září 1923 zažádal povinný za odklad exekuce vyklizením dle zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n. O návrhu bylo zahájeno řízení a, dříve ještě, než bylo skončeno, podal dlužník dne 9. října 1923 žalobu opoziční a současně žádal za povolení odkladu exekuce. Soud první stolice tomuto návrhu na odklad vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení odpovídá zákonu i spisům. Zamítnutým návrhem domáhal se žalobce jako povinná strana odkladu exekuce vyklizením bytu jím používaného. Pokud jde o exekuci vyklizením najatých neb používaných místností, byly podmínky odkladu stanoveny zákonem ze dne 25. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n. Je proto o návrhu na odklad této exekuce rozhodovati jedinečně podle tohoto zákona. Žalobce zažádal již před podáním žaloby a s ní spojeného návrhu na odklad exekuce podle §u 42 ex. ř. o odklad téže exekuce podle uvedeného zákona ze dne 26. dubna 1923, rekursní soud právem nevyhověl pozdějšímu zbytečnému návrhu s poukazem na tento předchozí návrh, o němž bylo zvláště jednáno. Je tudíž usnesení rekursního soudu správné i po té stránce, že pozdější návrh nebyl zamítnut pouze pro tentokráte.

Čís. 3374.

Do usnesení sborového soudu první stolice jako soudu rekursního, jímž odmítnuta žaloba pro věcnou nepříslušnost dovolávaného okresního soudu, jest dovolací rekurs přípustným.

Žalobu dle §u 58 vyr. řádu jest podati výhradně na soudě vyrovnávacím. Náleží sem i žaloba, již uplatňuje vymáhající věřitel celou svou pohledávku, ježto vyrovnání přišlo k místu nepřipustnou výhradou zvláštní výhody pro jednotlivé věřitele. Na tom ničeho nemění okolnost, že v žalobě udán prvotní právní důvod pohledávky a požadována byla celá pohledávka, ježto ani kvóta nebyla zaplácena.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1924, R II 491/23.)

Okresní soud, u něhož byla podána žaloba na zaplacení 2.824 Kč 63 h, zamítl námitku věcné nepříslušnosti pro opožděnost. Krajský soud jako soud rekursní vyhověl rekursu žalovaného a odmítl žalobu pro věcnou nepříslušnost dovolaného okresního soudu, protože jde o žalobu po rozumu §u 58 vyr. ř., pro kterou výlučně příslušným jest krajský soud, jako soud vyrovnávací (§§ 59 a 60 vyr. ř. a §§ 114, 173 konk. ř.). Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Především nutno po stránce formální řešiti otázku, zda jest dovolací rekurs žalující firmy vzhledem k předpisu §u 45 odstavec první j. n.

vůbec přípustným. Otázku tu jest zodpověděti kladně. Onen předpis vztahuje se jen na takové případy, kde sborový soud první stolice jako soud procesní rozhodl o své věcné příslušnosti, nebo kde sice sborový soud první stolice své příslušnosti neuznal, ale kde vyslovil ji nadřazený sborový soud druhé stolice jako soud rekursní; nevztahuje se však na tento případ, kde okresní soud svou věcnou příslušnost uznal, ale sborový soud první stolice jako soud rekursní žalobu pro věcnou nepříslušnost okresního soudu odmítl. Tu nerozhodl sborový soud první stolice jako soud procesní o své věcné příslušnosti, nýbrž rozhodl jako rekursní soud — přezkoumává je rozhodnutí okresního soudu — o tom, že pro spor není příslušným okresní soud. Nepřichází tu tedy § 45 odstavec první j. n. v úvahu.

Ve věci samé není dovolací rekurs opodstatněn. Marně snaží se rekurentka zvrátiti udání žalobní tvrzením, že žalobou uplatňovala jen svou pohledávku na zaplacení kupní ceny za dodané zboží a že tudíž právem podala žalobu u příslušného okresního soudu jako soudu fakturního, že však neuplatňovala nároku ve smyslu §u 58 vyr. ř. Ze žaloby, podle které soud ve smyslu §u 41 odstavec druhý j. n. zkoumá svou příslušnost, viděti jest pravý opak. Žalobkyně udává totiž v žalobě, že prodala a dodala žalovanému zboží za kupní cenu 2.824 Kč 63 h, že bylo sice s dlužníkem uzavřeno vyrovnání, že však dlužník slíbil jednomu ze svých věřitelů, t. j. firmě F. zvláštní výhodu, že jen následkem této výhody zmíněná firma pro vyrovnání hlasovala, že tento nepřipustný postup činí celé vyrovnávací řízení nicotným a že pro to svoji žalobní pohledávku v plném rozsahu uplatňuje. Tím jasně vyjadřuje žalobkyně, že přes předpis §u 53 (1) vyr. ř. uplatňuje žalobou celou svou pohledávku z toho důvodu, že vyrovnání přišlo k místu nepřipustnou výhradou zvláštní výhody jednotlivému věřiteli, tedy že jde o případ §u 58 vyr. ř. Podle tohoto obsahu žalobního zařídil se také žalovaný tím, že při prvním ústním jednání kromě námítky nepříslušnosti omezil se jen na tvrzení a dokazování, že žádnému z věřitelů zvláštní výhody ani neslíbil, ani neposkytl. Lhostejno jest, že žalobkyně jako právní základ své žalobní pohledávky uvádí kupní smlouvu, neboť právní důvod pohledávky nezměnil se uzavřeným vyrovnáním a musil býti uveden v žalobě podle §u 226 c. ř. s. Rovněž jest lhostejno, že žalobkyně uplatňuje celou pohledávku a nikoliv jen »doplatek«, o kterém jest v §u 58 vyr. ř. řeč, neboť tím bylo jen řečeno, že na žalobní pohledávku dosud nic nebylo uplaceno, že tedy žádnou kvotu nelze srážeti. Netřeba v tomto případě řešiti otázky rekurentkou nadhosené, jak bylo by postupovati a u kterého soudu bylo by žalovati, kdyby dlužník byl nedodržel jedné vyrovnávací splátky, neboť o takový případ tu nejde. Protože rekursní soud správně dovodil, že žalobu, opírající se o předpis §u 58 vyr. ř., podati bylo u výhradně příslušného soudu vyrovnávacího, kterým byl krajský soud v M. (§ 59—63 (2) vyr. ř. a §§ 114, 173 (2) konk. ř.) a že jde o nezhojitelnou nepříslušnost dovolaného okresního soudu, nemohl dovolací rekurs míti úspěchu.